

ARCHIVE OF MODERN CONFLICT

Gironins a la Gran Guerra

Els nostres **gegants**

Viatgeres a la ciutat de Girona

Josefina Pons,
una poeta oblidada

Edita: Diputació de Girona | Fundada el 1856 | Segona Època

REVISTA DE GIRONA

 NÚMERO ACTUAL

 NÚMEROS ANTERIORS

 HEMEROTECA

 NORMES DE REDACCIÓ

 PUNTS DE VENDA

Crèdits Contacte

Cent anys de la mort de Josep Berga i Boix

El dossier d'aquest número de la *Revista* se centra en la figura del pintor i escriptor olotí Josep Berga i Boix, coincidint amb el centenari de la seva mort. Els textos ofereixen diferents perspectives de la vida i l'obra d'un artista innovador en l'art i la pedagogia, carlí i catalanista, que va convertir-se en una figura clau del panorama artístic de la ciutat d'Olot i, per extensió, de la pintura catalana. L'hemeroteca n'és plena de referències. Des de l'última, en què Vicenç Pagès, al número 275, desmenteix el clixé que, en tenir formació pictòrica, Josep Berga sobresortia en la descripció de paisatges, fins a la primera, on Toni Monturiol, al 143, destaca la seva faceta d'escultor i recorda que és autor d'una terracota d'una Verge amb el nen en braços «que fou donada pels seus descendents al Museu Comarcal de la Garrotxa».

Un altre dels continguts destacats d'aquesta edició és el reportatge fotogràfic dedicat als Aiguamolls de l'Empordà, amb imatges de Marcelo Caballero i text de

Maria Àngels Anglada. No és pas la primera vegada que l'escriptora de Vic parla d'aquest indret en aquestes pàgines. Al dossier que al número 110, coincidint amb la recuperació dels aiguamolls, vam dedicar a aquest regne de les aus, va reescriure un breu poema elegíac amb què l'any 1976 havia donat suport als defensors d'aquest pulmó verd. En aquests versos, els mals presagis anteriors es transformen en signes de victòria: «Murs de ciment i ferro han reculat / davant dels nius tots batejats de vida (...) Hem aturat la mort, en llarg combat: / una treva signada amb aire i ales».

Així mateix, Enric Mirambell rememora la figura del metge, escriptor i polític Laureà Dalmau Pla. Narcís-Jordi Aragó ja s'hi referia al número 178. Hi ressenyava l'homenatge rebut per Dalmau a la Nit de Poetes de la Cort-Reial, i recordava: «Va morir als 83 anys, creient en la Resurrecció de la carn i en la de Catalunya».